

obresti za pomnožene državne dolgove pri nas 118,163.346 fl., na Ogerskem pa 92,640.000 fl. To je glavni vzrok naše nesreči, namreč zapravljivo liberalno gospodstvo, vsled katerega so avstrijsko-ogerski davkeplačilci prisiljeni za državne upnike, večidel Jude, delati in trpeti, da jim letos izplačajo samo kot činž ali obresti strahovito svoto — 210,803.346 fl. Res skrajni čas je bil, da so se volilci nekoliko spametovali in pomagali, da smo liberalce, vsaj pri nas, potisnili v manjšino. Konservativno-narodna večina v državnem zboru bo skušala usekane rane celiti in lečiti, potroške pomanjšati, dače znižati, kder in kolikor se bo dalo — vendar nikoli tako, da bi trpela naša vojna moč, varnost cesarstva, dostojnost Avstrije!

Gospodarske stvari.

Kako iz metude ali smetkov si dober sir narediti.

M. Brž ko se pri metenju puter od metude loči, se metuda iz pinje izlije in zavre. Pri vrenju se sir od siratke loči. Zdaj se vse pusti mirno stati in hladiti, potem se sir iz siratke vzame, v vrečice dene, da se tako siratka iz njega pocedi. Ko se je to zgodilo, se sir iz vrečice vzame, nekoliko osoli in prav dobro zgnjete. Pridene se tudi nekoliko kumina ali kterege drugega domačega dišila. Ko se je sol in dišilo prav dobro z sirom pomesilo, prilije se mu malo ruma ali konjaka in sicer na kilogram sira blizu dve žlici imevovanih žganih tekočin, ki se morajo pa tudi prav dobro v sir zagnjesti. Ko se je to zgodilo, se siru daje podoba, ktera se najbolj pripravna zdi, vendar pa ne predebela. Tudi se posamezni sirčki v čiste, lanene rutice zavijejo, ki so se poprej v vročo siratko pomočile. Še bolj okusni postanejo pre ti sirčki, ako se v hrenovo perje zavijejo in kake tri tedne v njih pusté.

Kurja kopališča.

M. Da se kokoši v pesku in drobirju kopati morejo, to je njihovemu zdravju zelo koristno. Kokoš se koplje, da si z peskom, prstjo in drobirjem očisti kožo raznega mrčesja kakor kokošnjih uši, kleščev itd. Kdorkoli se toraj z rejo perutnine zlasti kokoši peča, mora skrbeti, da ima perutnina to sredstvo k svojemu zdravju in uspevanju. Za taka peščena ali prstena kopališča perutnini se priporoča solnčno mesto na dvorišču in sicer po številu in plemenu kokoši večje ali manjše. Prostor na štiri ogle se izkoplje, prst odstrani tako globoko, da so stene ob straneh po 18—24 cent. pokončno visoke. V toto štirioglati jamo, ki se prej ob stenah z deskami zapaži, se nanosi zmes, ki obstoji iz treh delov prodnega peska, iz dveh delov prerešetane lesne prsti in iz jednega dela stolčnega negašenega apna. Vse to se pokrije z visečo streho, ktere sprednji stebri so blizu po meter visoki. Dobro je, če streha predi daleč

čez jan. ne stene moli, da celo kopališče dežja in sploh mokrote varuje. Kokoši posebno radi zahajajo v toto kopel in se nadležnega mrčesa, ki je večidel poglaviti vzrok njihovega hujšanja, znebé.

M. Pomoček zoper trakuljo. Zoper tega silnega nadležnika pri ljudeh in živini se nasvetuje sledeče sredstvo, ki si ga vsakdo sam lahko napravi. Vzame $\frac{1}{3}$ kilo bučin ali tikvinih košic. Te se posušijo v prav topli peči in se izluščijo. Na to se stolčejo ali drobno zrežejo in jim $\frac{1}{16}$ kilo drobno stolčenega cukra ali sladkorja primeša. Tako je pomoček napravljen. Zvečer predno se to zdravilo vzame, se mora bolenik pustiti okoli deset ur dolgo. Sprva košice še precej dobro dišijo in bolni jih radi jemljó, pozneje se jim pa začno ustavljati. Toraj je treba za jemanje zdravila dve uri porabiti in kolikor mogoče čistega zraka dihati, ker zdravilo lahko stori, da bolniku hudo postane. Na rano, ko bi trakulja se še ne bila odpravila, se vzame še po dve žlici ricinovega olja in trakulja (Bandvurm) je odpravljena.

Dopisi.

Od koroško-štajerske meje. (Kje je Švabek?. Še daleč proč od Bismarkije in njenih kulturoborev. V tibi dolini na desnem bregu šumeče Drave pod Stronjskimi visočinami prebivajo Bogu, cesarju in svojej domovini zvesto udani farani Švabeški. In ravno v ta kraj med vrle koroške Slovence me spremi, marljivi bralec „Slov. Gosp.“! Naj ti povem, kaj veselega se je godilo tukaj 29. in 30. julija. Kot vrl Slovenec boš rad zapustil že preveč ponemčeno mestice glasovitega „pliberškega mosva“, ter jo krenil z menoj po severnej cesti proti Nunčivesi, Bidrivesi in Dobu. Poleg ceste stoji prelepo ovenčanih majev, vernega ljudstva brezštevila množica in v vsih vaseh posebno v Dobu, čez cesto okusno okinčanih slavo-oblokov s primernimi slovenskimi napisi. Obrni se iz Doba na desno proti vzhodu in v dobri uri jo primahaš v praznično okinčano ves sv. Štefana v Švabeku. Že precej pri vzhodu te pozdravi slavni oblok v vesi pa velikanski maj. Pri obloku pričakujejo nekoga domači gospod župnik s 4 duhovskimi tovarši, venček belo oblečenih deklic, šolska mladina s svojim učiteljem in množica vernega ljudstva. V zvoniku je odbilo že 5. uro popoldne, ko se oglasi močni strel in ž njim se pomeša lepo vbrano zvonjenje. „Glejte! so že tu“, zažene veselo ljudstvo. — Kdo? Povejo ti znamenja na slavnih vratih in svetopisemski pozdrav: Hvaljen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Zdaj stopijo iz kočije toliko željno pričakovani visoki gost, od vsih nas srčno ljubljani in cenjeni knezoškof krški, Valentin Wiery; pred Njimi pa že stoji belooblečena deklica, da Jih v prelepem domačem nagovoru pozdravi, ter sama cvetlica, Jim ponudi podobo svojo — prijetno dišeči cvetlični šopek. — Ginjenega srca